

Kenshaw

236

Earthling Candyman 2001

Talking Ceramics I
Earthling Candyman 2001 - Nick Renshaw

Nick Renshaw (1967, Groot Britannië) is opgeleid aan Engelse academies, de Gerrit Rietveld Academie en het Sandberg Instituut in Amsterdam. Hij werkt afwisselend in Europa en in China. Zijn figuratieve werk is ook kenmerkend voor zijn leven. Sinds vele jaren maakt hij menselijke figuren, die een stille concentratie uitstralen en overal op hun gemak lijken te zijn - creatieve nomaden. Renshaw promoveerde in 2013 aan de Universiteit van Sunderland, GB over het EKWC als model voor grensverleggende ontwikkelingen in de keramiek.

Terugkijkend op zijn twee werkperiodes in het EKWC beschrijft hij deze tijd als, "... een door- gaand aanbod van oneindige mogelijkheden. Een werkperiode is de ultieme uitdaging om de eigen grenzen in kennis en ervaring te overschrijden." Hij noemt vooral de vrijheid en het gemak om monumentaal werk te maken, m.n. het vervaardigen van mallen voor grote stukken.

Renshaw ziet het EKWC als een puzzel, waar elk stuk het geheel dermate ondersteund, dat de kunstenaar een zowaar perfecte omgeving heeft om met keramiek te werken. "In de veertig jaar van zijn bestaan heeft het EKWC zijn succes bewezen met de productie van innovatief werk dat grensverleggende ontwikkelingen van de discipline tot stand heeft gebracht," zegt hij in zijn proefschrift.

Nick

Earthling Candyman 2001 - Nick Renshaw
Talking Ceramics I

Earthling Candyman 2001

237

Nick Renshaw (1967, Great Britain) studied at English art colleges, the Gerrit Rietveld Academy and the Sandberg Institute in Amsterdam. He works alternately in Europe and China. For many years he has been representing the human figure, ones that exude a quiet concentration and seem to be relaxed in every environment: creative nomads. Renshaw gained his PhD from the University of Sunderland in 2013, researching the EKWC as a model for pioneering development in ceramics.

Looking back at his two residencies at the EKWC, he describes his time here as "...a constant supply of endless possibilities. A residency is the ultimate challenge to break through your limitations in knowledge and experience." In particular, he benefitted from the freedom and ease of making monumental work, especially in creating moulds for large pieces.

Renshaw sees the EKWC as a big puzzle, where every puzzle piece supports the whole, in such a way that it offers artists the perfect environment for creating ceramics. "In its 40 years the EKWC has proven its success through the production of innovative work that has also allowed for groundbreaking developments in the discipline of ceramics," he says in his PhD thesis.

www.nickrenshaw.com

Earthling Candyman
2001
165 h. x 60 w. x 40 cm d.
ceramic (stoneware), multiple fired, glazes and sinter engobe
Collection: Museum Het Prinsessehof, Leeuwarden, Netherlands

238

keramiek, aardewerk, meervoudige stook, glazuur en sinter engobe

Earthling (Blue), 2001.
125 h. x 50 w. x 40 cm d.
ceramic (stoneware), multiple fired, glaze
Collection: ABN AMRO Art Foundation, Amsterdam, Netherlands

keramiek (aardewerk), meervoudige stook, glazuur

239

Preface

6

Talking Ceramics I
Preface - Ranti Tjan

Was Koos de Jong the driving force behind the EKWC, or was it Adriaan van Spanje or Xavier Toubes? Or was it Anton Reijnders, Gerard Blaauw or Peter Oltheten? Did it become a success thanks to the financiers, such as the Ministry of Education, Culture and Science with its dedicated staff including Tijmen van Grootheest and Sander Bersee? Or was it on account of the memorable chairs of the EKWC board, people like Hans Kossman, Bianca de Poorter, Ilya van Haren or Hans van Duijn? We can list a whole lot of names of people who have had a significant impact on how the EKWC came to be what it is today. They all wrote history and since 1969 have played their

Voorwoord - Ranti Tjan
Talking Ceramics I

Voorwoord

7

Was het Koos de Jong die de stuwende kracht was achter het EKWC of was het Adriaan van Spanje of Xavier Toubes? Of was het Anton Reijnders, Gerard Blaauw of Peter Oltheten? Is het succes te danken aan de financiers, zoals het Ministerie van OCW met allerlei krachten op de achtergrond zoals Tijmen van Grootheest of Sander Bersee? Of roemruchte voorzitters van het bestuur, zoals Hans Kossmann, Bianca de Poorter, Ilya van Haren of Hans van Duijn? We kunnen veel namen noemen die van doorslaggevende betekenis zijn

part in creating what has been called by some the best ceramic centre in the world, and by others, the best artist-in-residence programme around.*

The EKWC (Europees Keramisch Werkcentrum) has an illustrious history. Initiated in 1969 in Heusden as the Ceramic Work Centre, it was primarily intended to provide a group of ceramists with kiln facilities. Cooperative use of first one, then in quick succession several kilns generated efficiency, fruitful collaboration and an exchange of knowledge. Curator Bernadine de Neve was one of the first people involved, and this provided a direct link with Museum Boijmans van Beuningen. Soon after, non-ceramists were given access to the facilities which allowed for experimentation, technical development and disappointment, and an injection of higher art into ceramics, as well as an exploration of ceramics for design and architecture in the early 1990s. In 1991 the centre moved to Den Bosch where it was able to purchase a property on Zuid Willemsvaart with funding from the Ministry of Culture. The Municipality of Den Bosch acted as intermediary in order to sidestep charges of preferential treatment of one cultural institution over another, since the funding was being granted outside of the regular cycle of subsidies by the Ministry.

More than 1000 artists, designers and architects have completed a residency at the EKWC. Over the past decade the residencies were three months long, the maximum stay for an 'easily obtained' visa. Some residents saved up for some time to come and work in Heusden, Den Bosch or Oisterwijk; others came two or three times. Museums, galleries, funds and universities have given artists commissions, scholarships or placed orders. And always,

geweest voor hoe het EKWC er nu bij staat, en zij hebben allen geschiedenis geschreven en het hunne gedaan om vanaf 1969 te werken aan wat door sommigen het beste keramisch werkcentrum ter wereld wordt genoemd en door anderen de beste artist-in-residence*.

De geschiedenis van het EKWC is illustrer. Gestart in 1969 in Heusden als het Keramisch Werkcentrum, was het vooral bedoeld om een aantal keramisten een ovenfaciliteit te bieden. Het samen gebruiken van eerst een, toen al snel meerdere ovens, leverde samenwerking, efficiency en kennisuitwisseling op. Met conservator Bernadine de Neve als een van de eerste betrokkenen, was er ook meteen een band met het Museum Boijmans van Beuningen. Al snel werden nietceramici toegang verleend waardoor er experiment, technische ontwikkeling en ontluistering ontstond en de keramiek opschoof naar beeldende kunst en begin jaren negentig het territorium van design en architectuur betrad. In 1991 verhuisde het centrum naar Den Bosch waar het met een schenking van het Ministerie van OCW een gebouw kon kopen aan de Zuid Willemsvaart. De Gemeente Den Bosch fungeerde daarbij als tussenschakel zodat het Ministerie niet beticht kon worden van het voortrekken van een culturele instelling buiten het vierjaarlijkse subsidiestelsel om.

Meer dan 1000 kunstenaars, ontwerpers, architecten hebben een werkperiode gedaan bij het EKWC. De afgelopen decennia duurde die drie

there has been room for something extra, for something just a little different. Growth takes place in those lost moments, and a thousand-year-old profession is turned on its head because what may have been thought impossible, suddenly became possible.

The average age of all the residents over the years is 41. The EKWC isn't for youngsters. You need to be well-grounded to work side by side with experienced and successful artists and stand your ground when working with such (for most residents) new materials and techniques. Many participants use the residency to give their personal development a push. We regularly see professors spending part of their sabbatical at the EKWC.

This book involved the cooperation of a limited number of past residents. You may notice that some recent residents - very strong German artists, such as Markus Karstiess who had a beautiful solo exhibition in Museum Insel Hombroich in April 2016, the influential Kerstin Abraham or the much-loved Leonora Salihu - do not appear in this publication. Living legends such as Betty Woodman, Tony Cragg, Anish Kapoor, Marcel Wanders or Armando, whose famous ladder was built at the EKWC, are also absent. And who would have thought that the entire installation by clay debutant Dick Verdult would be bought, via the Annet Gelink Gallery showing it at Art Rotterdam, by the Stedelijk Museum Den Bosch. Some fantastic American artists, following in the footsteps of Tony Hepburn, have also not been included in this book: JJ Peet, Brian Peters and Patrick Strzelec. As I write this, I know there are dozens of individuals who have been of great influence to shaping the EKWC: the Belgian artists Koen Theys, Nadia Naveau, Trees de Mits and Tamara van San, the many inquisitive Japanese, Chinese, Korean and Taiwanese artists. Many have left a lasting impression on the EKWC staff, whether for their work, personality, or indeed even their culinary skills.

We have faith in the most recent residents to have worked

maanden, de maximale duur van een "makkelijk" visum. Sommigen hebben lang gespaard om in Heusden, Den Bosch, Oisterwijk te kunnen werken, anderen kwamen een, twee, drie keer terug. Musea, galleries, fondsen en universiteiten gaven aan kunstenaars opdrachten, beurzen of deden bestellingen. En steeds is er tijd en ruimte om net iets meer te doen, net iets anders. In die verloren momenten vindt ontwikkeling plaats, en wordt een vak dat al duizenden jaren oud is, om de oren geslagen omdat wat als onmogelijk werd geacht, toch kan.

De gemiddelde leeftijd van deelnemers bij het centrum was de afgelopen jaren 41. Het EKWC is er niet voor de jonkies, je moet stevig in je schoenen staan om tussen ervaren en succesvolle kunstenaars de strijd aan te gaan met een voor de meesten nieuw materiaal en nieuwe technieken. Veel deelnemers gebruiken een werkperiode om hun persoonlijke ontwikkeling een push te geven; regelmatig zijn er professoren die een deel van hun sabbatical bij het EKWC verbruiken.

In deze publicatie is met een beperkt aantal deelnemers gesproken. Opvallend is dat zeer sterke recente Duitse deelnemers niet zijn opgenomen, zoals Markus Karstiess die in april 2016 een prachtige solo tentoonstelling heeft in Museum Insel Hombroich, de invloedrijke Kerstin Abraham of de lieveling van velen Leonora Salihu. Ook levende legendes staan er niet in zoals Betty Woodman (voor de jongeren onder ons, de moeder van), Tony Cragg, Anish Kapoor, Marcel Wanders of Armando wiens bekende trap in de EKWC ateliers gemaakt is. En niemand had kunnen bedenken dat de gehele installatie van kleidebutant Dick Verdult in een keer via Annet Gelink bij Art Rotterdam in z'n geheel bij het Stedelijk Museum Den Bosch terecht zou komen. Zwaar ondervertegenwoordigd zijn ook de geweldige Amerikanen die, in navolging van Tony Hepburn, het EKWC bezocht hebben, recent nog JJ Peet, Brian Peters en Patrick Strzelec. Terwijl ik dit schrijf weet ik dat er tientallen van invloed zijn op hoe het EKWC nu is, de Belgen Koen Theys, Nadia Naveau, Trees de Mits en Tamara van San, de vele nieuwsgierige Japanners, Chinezen, Koreanen, Taiwanese. Velen hebben bij de staf een onuitwisbare indruk gemaakt, in persoon, door hun werk, en ja, soms ook door hun kookkunsten.

at the EKWC, artists such as Brian Widmaier, Isabelle Andriessen, Pei-Hsuan Wang and... oh, there are fortunately so many!

In 2013, after many decades of support, the EKWC stopped receiving government subsidy. The first government cabinet under Mark Rutte, a rightwing cabinet with coalition partners, put the first nails in the coffin for cultural institutions. Organisations for video art, contemporary music, animation, design... are disappearing. The EKWC has had to reorganise and let go 14 of its 22 staff members. With the remaining 5, the decision was made to tread new ground and open our doors to the public, higher education and the business sector. We needed a larger building for this and so the search was on for an empty factory that could house the EKWC and its new activities, at potentially twice the size it used to be. Finally on 23 March 2015, the EKWC moved to an abandoned leather factory in Oisterwijk. On 26 March we welcomed the first residents: Dena Saez from Argentina, Paulien Follings and Paulien Barbas. And in June 2016 the building officially became the new EKWC, a place where the public and the business world can see everything that artists, architects and designers are capable of achieving with this phenomenal material called clay. Encouragingly, these efforts have been recognised by the Council for Culture, which has advised the Ministry to include the EKWC once again in its basic cultural programme. This is unprecedented for an organisation that has not received any long-term subsidies over the past four years, from any level of government.

Without the people noted at the start, the EKWC would never have materialised. They were all important to the EKWC. And without the current team: Sander Alblas, Froukje van Baren, Linda Barkhuijzen, Leo Buijs, Annette van den Hout, Katrin König, Silvie Mallens, Froukje van der Meulen, Erwin Nijholt, Monique Ouwens, Marianne Peijnenburg, Pierluigi Pompei and the unbeatable Peter Oltheten, the move and reboot in 2015 and 2016 would never have succeeded.

We hebben alle vertrouwen in de jongste deelnemers die recent bij het EKWC werk hebben gemaakt, zoals Thomas van Linge, Kim Habers, Suzanne Posthumus en ...ach, gelukkig zijn het er velen!

Vanaf 2013 ontvangt het EKWC, na tientallen jaren, geen subsidie. Het kabinet Rutte 1, met een roepoeterende PVV, nagelt alle culturele ontwikkelingsstellingen aan het kruis. Instituten voor o.a. video, hedendaagse muziek, animatie, vormgeving, verdwijnen. Het EKWC reorganiseert en ontslaat 14 van de 22 medewerkers. Met de overige 8 wordt besloten met het EKWC nieuwe paden te gaan betreden en open te gaan voor publiek, hoger onderwijs en bedrijfsleven. Daarvoor is een ruimer pand nodig, en gezocht wordt naar een leegstaande fabriek waar het EKWC met de nieuwe functies wellicht twee keer zo groot zou kunnen worden. Na een lange zoektocht en voorbereiding is het EKWC op 23 maart 2015 verhuisd naar een verlaten leerfabriek in Oisterwijk. Op 26 maart kwamen de eerste deelnemers, Paulien Follings, Dena Saez uit Argentinië en Paulien Barbas. En in juni 2016 levert de Provincie het gebouw eindelijk op zodat we aan publiek en met het bedrijfsleven kunnen laten zien wat kunstenaars, ontwerpers en architecten met het vreselijke materiaal klei aankunnen. Bijzonder is dat deze inspanning onderkend wordt door de Raad voor Cultuur. Deze adviseert de Minister het EKWC opnieuw op te nemen in de culturele basis infrastructuur, een unicum voor een organisatie die vier jaar lang geen structurele subsidie heeft ontvangen, van gemeente, Provincie noch Rijk.

Zonder de mensen genoemd in de eerste alinea was het EKWC er niet geweest. Zij waren allen belangrijk voor het EKWC. En zonder het Bestuur Van Haren en het Bestuur Van Duijn en zonder het team op de werkvloer: Marianne Peijnenburg, Sander Alblas, Froukje van Baren, Linda Barkhuijzen, Leo Buijs, Annette van den Hout, Katrin König, Silvie Mallens, Froukje van der Meulen, Monique Ouwens, Erwin Nijholt, Pierluigi Pompei en de onoverkomelijke Peter Oltheten was de verhuizing en herstart in 2015 en 2016 niet gelukt.

Dit boekje 'Talking Ceramics I', is

This book, 'Talking Ceramics I', is an homage to past residents of the European Ceramic Work Centre. The artists, architects and designers have always been the driving force behind the centre. Their energy, determination and integrity are exemplary. Secluded in their studios, working together in the workshop or dining together at the table: in this book, so enthusiastically compiled and written by Monika Auch, we present to you 50 artists.

Ranti Tjan

*How that happened is described in Nick Renshaw's 2013 dissertation at the University of Sunderland. Published by Jap Sam Books, 2016/2017.

een ode aan de deelnemers aan het Europees Keramisch Werkcentrum. Altijd zijn het de beeldend kunstenaars, architecten en vormgevers geweest die de stuwende krachten zijn van het centrum. Hun energie, vastberadenheid en integriteit zijn voorbeeldig. Afgezonderd in het atelier, samen in de werkplaats of gezamenlijk aan de eettafel: in dit boek, zo enthousiast opgepakt en beschreven door Monika Auch, stellen we er 50 aan u voor.

Ranti Tjan

*Hoe dat zo gekomen is beschrijft Nick Renshaw in zijn proefschrift in 2013 voltooid aan de Universiteit van Sunderland. Publicatie van Jap Sam Books, 2016/2017.

Introduction

16

50 artists, architects and designers talk about working with ceramics and offer a glimpse into their personal creative processes. *Talking Ceramics I* is a collection of interviews with artist-in-residence alumni who worked at the EKWC from 1991 to 2016. The central focus is their irrepressible curiosity and the place that gave them total freedom to explore, the EKWC.

The most important question in the interviews was whether any failures during the working process has led to revelations. Such moments are often turning points, moments in which boundaries are broken, discoveries are made and a crucial step is taken in one's work. It is the point at which frustrations are let go and the mistake becomes an 'aha-moment', leading to a new beginning. What follows is the realisation that one must work with the properties of the material and adjust one's expectations for the outcome. These are the most important cognitive steps in every learning process. The optimum conditions for learning and ground-breaking

Inleiding

17

50 kunstenaars, architecten en designers praten over het werken met keramiek en geven een kijk op hun persoonlijke, creatieve proces. *Talking Ceramics I* is een samenstelling van interviews met alumni die van 1991 tot 2016 in het EKWC hebben gewerkt. In het middelpunt staan de niet te stuiten nieuwsgierigheid van deze makers en de plek, het EKWC, waar ze in alle vrijheid konden werken.

De cruciale vraag in de interviews was of mislukkingen tijdens het werkproces tot openbaringen hadden geleid. Een openbaring is immers het moment van vernieuwing, van grensverleggende ontdekkingen en soms de cruciale stap in een oeuvre. Het is het moment, dat frustratie opzij wordt gezet en een misstap als 'aha-erlebnis' en

renewal is an environment in which an idea is allowed to grow, without external judgement. The EKWC is such a place, unique, safe and challenging. Here, ceramics keeps redefining itself, again and again.

I thank the alumni for sharing their stories so openly.

Monika E. Auch

Monika Auch has been a practising artist, writer and editor since 2000. After working as a medical doctor for many years, she studied textile design and printmaking at the Gerrit Rietveld Academy in Amsterdam. She combines science and art and investigates the intelligence of the hand.
www.monikaauch.nl

een nieuwe start wordt gezien. Het is ook het besef om met de eigenschappen van het materiaal te werken en de verwachtingen over het resultaat bij te stellen. Dit zijn de belangrijkste cognitieve stappen in elk leerproces. De optimale voorwaarden voor leren en grensverleggend vernieuwen is een omgeving, waar zonder kritiek van buiten, het werk mag groeien. Het EKWC met alle medewerkers is zo een unieke, veilige, maar ook uitdagende plek. Hier wordt de keramiek keer op keer opnieuw gedefinieerd.

Mijn dank aan alle alumni die hun verhalen zo openhartig deelden.

Monika E. Auch

Monika Auch werkt sinds 2000 als beeldend kunstenaar, schrijfster en redactrice. Na jaren als arts te hebben gewerkt, studeerde ze textiele vormgeving en grafiek aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Ze combineert wetenschap en kunst, en onderzoekt de 'Intelligentie van de hand'.
www.monikaauch.nl